

Sygn. akt V U 748/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Stanisław Pilarczyk

Protokolant: sekr.sądowy Anna Sobańska

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2022 r. w Kaliszu

odwołania K. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 26 sierpnia 2022 r. Nr (...)

w sprawie K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rekompensatę z tytułu pracy w szczególnych warunkach

Zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 26 sierpnia 2022 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje K. M. prawo do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 1 sierpnia 2022 roku.

Sędzia Stanisław Pilarczyk

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił K. M. przyznania prawa do rekompensaty, gdyż nie posiadał on do dnia 31 grudnia 2008 roku 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze – nie dostarczył on świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył K. M., wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do rekompensaty, podnosząc, iż od lipca 1986 roku do 31 grudnia 2016 roku pracował w szczególnych warunkach, to jest przy przetwórstwie, magazynowaniu, przepompowywaniu, przeładunku i dystrybucji ropy naftowej i jej produktów.

Organ rentowy, w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie.

Sąd poczynił następujące ustalenia.

K. M. urodził się (...).

Decyzją z dnia 6 lutego 2020 roku organ rentowy przyznał odwołującemu prawo do emerytury począwszy od dnia 17 stycznia 2020 roku, to jest ukończenia przez niego powszechnego wieku emerytalnego.

(okoliczności niesporne)

K. M. od dnia 3 stycznia 1977 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) w D.. Powyższy pracodawca, wystawiając odwołującemu świadectwo pracy nie zaznaczył w nim, iż odwołujący wykonywał prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

(dowód – świadectwo odwołującego z dnia 31 grudnia 2015 roku z (...) w D. – akta emerytalne odwołującego)

W dniu 30 kwietnia 1986 roku (...) w D. powierzyła K. M. obowiązki pracownika stacji paliw, przyznając mu z tego tytułu dodatek szkodliwy w wysokości 2,50 zł za godzinę pracy.

(dowód – umowa o pracę z dnia 30 kwietnia 1986 roku – akta osobowe)

Do obowiązków odwołującego jako pracownika stacji paliw należało między innymi składanie zamówień w celu zapewnienia ciągłości sprzedaży paliw, dokonywanie odbioru ilościowego i jakościowego zgodnie z obowiązującymi przepisami.

(dowód – zakres czynności pracownika stacji paliw)

W 1986 roku na stacji paliw pracowało trzech pracowników, w tym odwołujący i J. K. jako kierownik.

(dowód – umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej – k. 41 akt osobowych)

Od dnia 2 listopada 1995 roku na stacji paliw pracowało dwóch pracowników – odwołujący jako kierownik stacji i P. K. jako sprzedawca. Pomimo, iż od dnia 2 listopada 1995 roku odwołujący był kierownikiem stacji, jego zakres nie uległ zmianie.

(dowód – umowa o odpowiedzialności materialnej odwołującego z dnia 2 listopada 1995 roku, zakres obowiązków odwołującego – akta osobowe)

W regulaminie pracy (...) w D., w załączniku nr 6, ustalono stanowiska pracy w warunkach szkodliwych dla zdrowia, niebezpiecznych i uciążliwych w Spółdzielni, przy czym ustalono III stopnie szkodliwości. Najwyższy stopień szkodliwości, czyli III, ustalono dla pracowników stacji paliw, co wiązało się z dodatkiem za pracę w warunkach szkodliwych.

(dowód – załącznik Nr 6 do regulaminu pracy (...) w D. – akta sądowe)

Odwołujący pracował w systemie pracy zmianowej 12-godzinnej. Na zmianie przebywał 1 pracownik, obsługujący wszystkich klientów. Stacja była czynna od godziny 7:00 do godziny 19:00.

Na stacji paliw, w której pracował odwołujący, były 3 dystrybutory, 2 zbiorniki benzyny o pojemności 20 000 litrów i jeden zbiornik na olej napędowy o pojemności 50 000 litrów. Rocznie na stacji paliw sprzedawano od 700 000 litrów do 1 000 000 litrów paliw.

K. M. jako sprzedawca, a następnie sprzedawca-kierownik, brał udział w przyjmowaniu i przepompowywaniu paliw z cystern do zbiorników, dokonywał odbioru ilościowego i jakościowego paliw, brał udział w mieszaniu paliw, dystrybucji paliw, sprzedając je klientom, którym tankował paliwo do samochodów, motocykli, kanistrów. Stacja paliw była czynna cały rok, w soboty i niedziele, z wyjątkiem Nowego Roku i świąt Wielkanocnych i Bożego Narodzenia.

W ciągu tygodnia paliwo na stację było dostarczane od 2 do 3 razy przez cysterny. Czynności związane z dokumentacją ilością sprzedaży i dostarczanego paliwa zajmowało odwołującego 30 minut dziennie i było ściśle związane z jego pracą jako sprzedawcy paliw.

(dowód – zeznania odwołującego z dnia 13 grudnia 2022 roku [00:02:53][00:43:19]; zeznania świadka R. M. z dnia 13 grudnia 2022 roku [00:46:18][01:17:20]; zeznania świadka P. K. z dnia 13 grudnia 2022 roku [01:18:30][01:30:11]).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy i aktach organu rentowego, dokumentach znajdujących się w aktach osobowych odwołującego z (...) w D., których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, a i Sąd nie znalazł powodów by czynić to z urzędu, a nadto na podstawie zeznań złożonych przez odwołującego oraz powołanych w sprawie świadków jak również na zachowanej dokumentacji osobowo-płacowej odwołującego dotyczącej jego zatrudnienia w (...) w D.. Zeznania odwołującego oraz powołanych świadków nie budzą wątpliwości tutejszego Sądu przy ocenie ich wiarygodności, nie są wzajemnie ze sobą ani z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów sprzeczne, wzajemnie ze sobą korespondują. Świadkowie w spornych okresach pracowali bezpośrednio z odwołującym, tym samym nie można oceniać ich zeznań opartych na przypuszczeniach lub relacjach innych osób.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2022 r. poz. 1340) rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat. Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W myśl art. 23 ust. 1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Artykuł 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

1. nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
2. osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W literaturze podkreśla się, że wykładnia przepisu art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdalnego wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Skoro zgodnie z art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 roku, to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych obliczanej według formuły zdefiniowanego

świadczenia. Przyjąć tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 r.

Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki – Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX).

Bezspornym jest w rozpoznawanej sprawie, że odwołujący nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2022.504 t.j.), za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Brak takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku sygn. III AUa 3113/08, LEX nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 roku sygn. III AUa 466/06, Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 roku sygn. III AUa 795/08, Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60). Jednocześnie w judykaturze ugruntowane jest stanowisko, iż regulacja § 2 statutu ograniczenia dowodowe nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami

dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku III UZP 5/85; uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 roku II UKN 446/99, OSNAPiUS 2001, Nr 18, poz. 562).

Natomiast w wyroku Sadu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 października 2018 roku (III AUa 1040/18, Lex nr 2907194) podkreślono iż, „Treść świadectwa pracy oraz świadectwa pracy w szczególnych warunkach może podlegać weryfikacji. Zatem zarówno brak świadectwa pracy, jak i dokonana przez pracodawcę w takim dokumencie ocena charakteru zatrudnienia pracownika nie jest dla sądu wiążąca.”.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca stał na stanowisku, iż legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach wynoszącym więcej niż 15 lat, albowiem taką pracę wykonywał od 1986 roku do 2015 roku.

Z kolei organ rentowy w zaskarżonej decyzji wskazał, że nie uwzględnił odwołującemu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, gdyż pracodawca odwołującego (...) w D. w świadectwie pracy nie zaznaczyła, iż wykonywał on w czasie zatrudnienia pracę w szczególnych warunkach. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność rodzaju i charakteru wykonywanych przez odwołującego czynności przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę złożonej do akt sprawy dokumentacji pracowniczej z okresu pracy odwołującego w (...) w D., zeznań zgłoszonych w sprawie świadków i odwołującego na okoliczność zatrudnienia u tego pracodawcy.

Wykaz A dział IV, pkt 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jako prace w szczególnych warunkach są wymienione prace przy przetwórstwie, magazynowanie, przepompowywaniu, przeładunku, transporcie oraz dystrybucji ropy naftowej i jej produktów

Szczegółowa analiza przedłożonej dokumentacji pracowniczej oraz zeznań świadków i odwołującego wykazała, że w objętym sporem okresie zatrudnienia w (...) w D. w okresie od dnia 30 kwietnia 1986 roku do 31 grudnia 2015 roku pracował na stacji paliw zajmując się magazynowaniem, przepompowywaniem, przeładunkiem oraz dystrybucją ropy naftowej i jej produktów. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (patrz wyroki Sądu Najwyższego: z 14 września 2007 roku, III UK 27/2007 OSNP 2008/21-22 poz. 325; z 19 września 2007 roku, III UK 38/2007, OSNP 2008/21-22 poz. 329; z 6 grudnia 2007 r., III UK 66/2007, Lex Polonica nr 2375445; z 22 stycznia 2008 roku, I UK 210/2007, OSNP 2009/5-6 poz. 75 i z 24 marca 2009 roku, I PK 194/2008, OSNP 2010/23-24 poz. 281).

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 21 października 2019 roku (III AUa 936/18) podkreślono, iż „Za wykonaną w warunkach szczególnych należy uznać również pracę przyporządkowaną w załączniku A do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, do innego działu przemysłu niż ten, w którym jest świadczona, jeżeli stopień szkodliwości lub uciążliwości tego rodzaju pracy nie wykazują żadnych różnic, w zależności od branży, w której pracownik jest zatrudniony.”.

Sąd Najwyższy w wyroku z 6 lutego 2014 roku (I UK 314/13) uznał, że w sytuacji, gdy stopień szkodliwości, czy uciążliwości danego rodzaju pracy nie wykazuje żadnych różnic w zależności od branży, w której praca ta jest wykonywana, brak jest podstaw do zanegowania świadczenia jej w warunkach szczególnych tylko dlatego, że w

załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku została ona przyporządkowana do innego działu przemysłu. Naruszałoby to zasadę równości w zakresie uprawnień do ubezpieczenia społecznego pracowników wykonujących taką samą pracę.

Z ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie wynika, że odwołujący pracował w spornym okresie od 30 kwietnia 1986 roku do 31 grudnia 2008 roku na stacji paliw, a owa stacja była wyposażona w kilka dystrybutorów z olejem napędowym i etyliną. Na stacji znajdowały się również magazyny z etyliną i olejem napędowym. Oznacza to, że praca była wykonywana w narażeniu na opary pochodzące z paliw, kontakt z ołowiem, wybuchy, pożar czy poparzenie

W ocenie Sądu nie ma zatem przeszkód by zaliczyć do prac w warunkach szczególnych prace wykonywane przez odwołującego od 30 kwietnia 1986 roku do 31 grudnia 2008 roku która to została wyszczególniona w wykazie A dział IV, pkt 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2018 roku (III UK 110/17, Lex nr 2558509) podniesiono, iż „W przypadku ustalenia, że praca wnioskodawcy na stacji paliw była pracą przy dystrybucji ropy naftowej i jej produktów oraz była to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu w narażeniu na opary pochodzące z paliw, kontakt z ołowiem, wybuchy, pożar lub poparzenie, a zatem w takich samych warunkach w jakich wykonywano pracę przy dystrybucji ropy naftowej i jej produktów w branży chemicznej, zastosowanie powinna znaleźć wykładnia art. 32 ust. 4 u.e.r.f.u.s. oraz poszczególnych pozycji wykazu A stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) dokonana w wyroku Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2015 roku (I UK 316/14)”. Identyczny pogląd zawarł również Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 października 2019 roku (III AUa 936/18, Lex nr 2773611)

W ocenie Sądu bez znaczenia pozostaje okoliczność, że odwołujący wnioskodawca w tym okresie zatrudnienia wykonywał również przez około 30 minut dziennie czynności związane z dokumentacją dostarczonego i sprzedanego paliwa, gdyż te czynności stanowią integralną część pracy pracownika stacji paliw (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 maja 2021 roku I USKP 21/21, Lex nr 3252713). Praca odwołującego jako kierownika stacji paliw niczym nie różniła się od pracy pracownika tej stacji. W czasie pracy zmianowej 12 godzinnej odwołujący jako jedyny pracownik stacji na takiej zmianie wykonywał wszystkie prace jakie wykonywał pracownik nie piastujący funkcji kierownika stacji. Zdaniem Sądu Okręgowego poczynione w sprawie ustalenia faktyczne dały podstawy do tego, aby sporny okresy pracy odwołującego w (...) w D. od 30 kwietnia 1986 roku do 31 grudnia 2008 roku, zaliczyć wnioskodawcy odwołującemu do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

To powoduje iż odwołujący udowodnił daleko ponad 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach, a więc spełnia on wymagane przesłanki do przyznania prawa do rekompensaty.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2. Dlatego Sąd określił prawo do rekompensaty od miesiąca i roku w którym ubezpieczony złożył wniosek o rekompensatę.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Sędzia Stanisław Pilarczyk